ਮੁਸਤਾਕ @ਕਨੀਓ ਅਹਿਮਦ ਸ਼ੇਖ

ਬਨਾਮ

ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ

(ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2017 ਦੇ 488-489)

18 ਜੂਨ, 2020

[ਆਰ. ਭਾਨੁਮਤੀ ਅਤੇ ਇੰਦਰਾ ਬੈਨਰਜੀ, ਜੇ. ਜੇ.]

ਦੰਡ ਕੋਡ, 1860-ਧਾਰਾ.307 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੋ. ਧਾਰਾ.114-ਆਰਮਜ਼ ਅਧਿਨਿਯਮ-ਧਾਰਾ.25 (1) (ਬੀ)(ਏ) - ਬੰਬੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਨਿਯਮ-ਧਾਰਾ.135 (1)-ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼-ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਕਿ ਪੀੜਤ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਮੋਟਰਬਾਈਕ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਾ ਸਵਾਰ ਸੀ - ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ-ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੀੜਤ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਯੂ/ਐਸ 307 ਆਰ/ਡਬਲਯੂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਧਾਰਾ.114 ਆਈਪੀਸੀ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਅਧਿਨਿਯਮ ਆਰ/ਡਬਲਯੂ ਦੇ ਧਾਰਾ.25 (1) (ਬੀ) (ਏ). ਬੰਬੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 135 (1) ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ-ਪੀੜਤ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ-ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 314 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੱਤ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਆਯੋਜਿਤਃ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪੰਚ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪੀੜਤ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ-ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਪੀੜਤ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ-ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ-ਨਿਆਇਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ-ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਡਮੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਆਇਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕਿਆ ਜੋ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ। - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੰਚ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣ ਕੀਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ-ਨਾਲ ਹੀ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਬੈਲਿਸਟਿਕ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਐਫਐਸਐਲ ਮਾਹਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ

ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਗਈ ਗੋਲੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ 'ਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਹਥਿਆਰ ਤੋਂ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ-ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ

ਆਯੋਜਿਤ: 1. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆਃ

(i) ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਗੋਲੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਥਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।

(ii) ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਸੱਟਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਜਾਨਲੇਵਾ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ, ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਿੰਨ ਮੈਡੀਕਲ ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਟ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(iii) ਐੱਫ. ਐੱਸ. ਐੱਲ. (ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ) ਮਾਹਰ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 92 ਨੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਪਰਾਧ ਹੋਇਆ ਸੀ।

(iv) ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 88) ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਹੋਈ।

(v) ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-14) ਵੱਲੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ।

(vi) 1 ਅਤੇ 3 ਜਨਵਰੀ 2003 ਨੂੰ ਆਯੋਜਿਤ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8) ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹਤ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਾਂ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਵੇਗਾ।

(vii) ਦੋਵੇਂ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਸਨ। ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਾ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ

ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਸਵਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਰਥਾਤ, ਹਥਿਆਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ। ਪੀੜਤ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪੀੜਤ' ਤੇ ਪੁਆਇੰਟ ਬਲੈਂਕ ਰੇਂਜ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਗਵਾਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਚੁੱਪ ਰਹੇ।

(viii) ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਜਾਂਚ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ।

(ix) ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-88 ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੰਚ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-10) ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(x) ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਬੈਲਿਸਟਿਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ-92 ਅਤੇ ਐਫਐਸਐਲ ਮਾਹਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਗਈ ਗੋਲੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ 'ਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਹਥਿਆਰ ਤੋਂ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 56][380- ਐੱਫ-ਐੱਚ; 381-ਏ-ਐੱਚ]

2. ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 57][382-ਏ]

3. ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਪੀੜਤ ਦੀ ਸੱਟ; ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਗੋਲੀ ਕੱਢਣਾ; ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਜਾਂਚ ਉੱਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਉੱਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ; ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8) ਅਤੇ ਪੀੜਤ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪੀੜਤ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਛਾਣ; ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੰਚਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-10) ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਜਿਸ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਉੱਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 58][382-ਬੀ-ਸੀ]

4. ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਤੀਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

ਹਿੰਦੂ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 2006 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1145 ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 2006 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ. 567 ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 114 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ 7 ਸਾਲ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 59][382- ਡੀ-ਈ]

ਇਕਬਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (2015) 6 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 623: [2015] 6 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 239; ਸਲੀਮ ਅਖ਼ਤਰ @ਮੋਟਾ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ਼ ਯੂ.ਪੀ. (2003) 5 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 499: [2003] 3 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 470; ਬੋਧਰਾਜ @ਬੋਧਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਰਾਜ (2002) 8 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 45: [2002] 2 ਵਾਧੂ. ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 67-ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ

(2015) 6 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 239	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ 41
[2003] 3 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 470	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ 49
[2002] 2 ਪੁਰਕ. ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 67	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ 49

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾਃ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2017 ਦੇ 488-489.

ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਗੁਜਰਾਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 29.09.2015 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2006 ਦਾ 1145.

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਅਰੋੜਾ, ਸ੍ਰ.ਵਕੀਲ., ਐਮ.ਐਮ. ਸ਼ੇਖ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੋਨੀਸ਼ਾ ਹਾਂਡਾ, ਮੋਹਿਤ ਡੀ. ਰਾਮ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇਸਲ ਵਾਹੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਸ਼ਾਖਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਮਤਾ ਸਿੰਘ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੇਮੰਤਿਕਾ ਵਾਹੀ, ਐਡ. ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ.

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਇੰਦਰਾ ਬੈਨਰਜੀ, ਜੇ.

1. ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਗੁਜਰਾਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ 29 ਸਤੰਬਰ 2015 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਆਮ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ 2006 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ. 1145 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ 2006 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ. 567 ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸਿਟੀ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ 18 ਜਨਵਰੀ 2006 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। (ਅਦਾਲਤ ਨੰ.6)

ਸਾਲ 2004 ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੰ..245 ਵਿੱਚ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਸਿਟੀ ਵਿਖੇ, ਪਰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਛੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ ਸੱਤ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

2. ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਲੀਮ ਉਰਫ ਚੌਰਾਲਾ ਯਾਕੁਭਾਈ ਪਟੇਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 114 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 307 ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 135 (1) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਆਰਮਜ਼ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 (1) (ਬੀ) (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ। ਤੀਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਭਸਬੇਗ ਹਬੀਬਬੇਗ ਮਿਰਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

3. ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 114 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ, ਆਰਮਜ਼ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 (1) (ਬੀ) (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 135 (1) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 307/114 ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਛੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੱਤ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

4. ਇਹ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤ, ਜੋ 3.12.2002 ਨੂੰ ਲਗਭਗ 4.45 p.m. 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਇੰਡਿਕਾ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰ. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਜਿਗਨੇਸ਼ ਜੀ. ਵਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਜੀ. ਜੇ. ਆਈ. ਐਚ. ਈ. 1575 ਨੂੰ ਗਲੈਕਸੀ ਸਿਨੇਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਪਿਸਤੌਲ ਤੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਮੋਟਰਬਾਈਕ ਤੋਂ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ।

5. ਜਦੋਂ ਗਲੈਕਸੀ ਸਿਨੇਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਰਹੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਸਪੀਡ ਬ੍ਰੇਕਰ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੌਲੀ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਪੀੜਤ ਦੀ ਕਾਰ ਦੇ ਕੋਲ ਮੋਟਰਬਾਈਕ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਪੀੜਤ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢ ਕੇ ਪੀੜਤ 'ਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਫਰਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਗੋਲੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਲੱਗੀ।

6. ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਡਾ. ਪਰੇਸ਼ਭਾਈ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਨੇੜੇ ਹੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਡਾ. ਪਰੇਸ਼ਭਾਈ ਉਪਲੱਬਧ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਸਿਆਜ਼ੁਪੁਰ ਦੇ ਆਨੰਦ ਸਰਜੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਡਾ. ਸਿੰਘਵੀ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ, ਕਿ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਸਟਰਲਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਪੁਲੀਸ ਕੋਲ ਧਾਰਾ 157 ਤਹਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਜੋ ਘਟਨਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਆਨੰਦ ਸਰਜੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਨਾਰੋਦਾ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਈ. ਸੀ. ਆਰ. 530/02 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

7. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਗਈ, ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਆਦਿ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਪੀੜਤ ਦੁਆਰਾ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਵੇਲੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ, ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਚਟਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਇੱਕ ਕਵਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਪਟ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਆਦਿ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਗੋਲੀ ਦੇ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 30.12.2002 ਅਤੇ 31.12.2002 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ 2.1.2003 ਨੂੰ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ 4.1.2003 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਹਥਿਆਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

8. ਤਿੰਨ ਹਥਿਆਰ-ਇੱਕ ਦੇਸੀ ਪਿਸਤੌਲ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਇੱਕ ਪਿਸਤੌਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਪਿਸਤੌਲ, ਸ਼ਹਲਮ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਪੰਚਨਾਮਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਲਈ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਰਾਮਦ ਗੋਲੀ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

9. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਫਰਵਰੀ 2002 ਵਿੱਚ ਗੋਧਰਾ ਕਾਂਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਫਿਰਕੂ ਦੰਗਿਆਂ ਦੀ ਅਗਲੀ ਕੜੀ ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਦੰਗਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੀੜਤ, ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਜੋ ਇੱਕ ਪੈਥੋਲੋਜੀਕਲ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

10. ਜਾਂਚ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਭਸਬੇਗ ਹਬੀਬੇਗ ਮਿਰਜ਼ਾ ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਸ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 2004 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੰਬਰ.245 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

11. ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਸਮੇਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ 14 ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸਨਃ-

1. ਹਰਿਭਾਈ ਜੇਠਾਭਾਈ
2. ਜੈਮਿਨੀ ਪੀ ਪਟੇਲ
3. ਮਹੇਸ਼ ਰਵਿਭਾਈ ਪਟੇਲ
4. ਪੁਨੰਭਾਈ ਰਣਛੋੜਭਾਈ ਪਟੇਲ
5. ਡਾ. ਨਰਿੰਦਰ ਪੀ. ਸੰਘਵੀ
6. ਦੇਵਾਂਗ ਐੱਮ ਪਾਰਿਖ
7. ਪਰੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਪੀ ਜੇਠਵਾਲ
8. ਜਿਗਨੇਸ਼ ਜੀ. ਵਿਆਸ
9. ਡਾ. ਅਨਿਲ ਬਾਂਸਲ
10. ਪ੍ਰਦੀਪ ਮੋਹਨਭਾਈ ਪਟੇਲ
11. ਮੁਹੰਮਦਯੂਨਸ ਏ ਮਨਸੂਰੀ
12. ਡਾ. ਜੈਦੀਪ ਏ ਪਟੇਲ
13. ਡਾ. ਸ਼੍ਰੀਕਾਂਤ ਪ੍ਰਭਾਕਰ
14. ਗਾਗਾਭਾਈ ਐਲ ਖੁੰਟੀ

12. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ, ਪੀੜਤ ਦੀ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਪੋਰਟਾਂ/ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੰਚਨਾਮਾ, ਚੀਜ਼ਾਂ, ਕੱਪੜੇ ਆਦਿ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੰਚਨਾਮਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਗੋਲੀ, ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਲਾਈ ਡਿਟੈਕਸ਼ਨ ਐਨਾਲਿਸਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਆਦਿ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ) ਪੰਚਨਾਮਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੰਚਨਾਮਾ।

13. ਪੀੜਤ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 12 ਵੇਂ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 12) ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ 3 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 4.45 ਵਜੇ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।

2002, ਜਦੋਂ ਪੀੜ੍ਹਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਪੈਥੋਲੋਜੀਕਲ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਕਾਰ ਟਾਟਾ ਇੰਡਿਕਾ ਕਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਜੀਜੇਆਈ ਐਚਈ 1575 ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਉਸ ਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪਿੱਛੇ, ਕਾਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਾਰ ਗਲੈਕਸੀ ਸਿਨੇਮਾ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੀਡ ਬ੍ਰੇਕਰ ਨਾਲ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਾਰ ਨੇ ਸਪੀਡ ਬ੍ਰੇਕਰ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਉੱਥੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ੋਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਰਾਸ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੋਟਰਬਾਈਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਇਆ। ਰੌਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੇ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਮੁੜ੍ਹਿਆ, ਜੋ ਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ। ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਪਿਸਤੌਲ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਸਵਾਰ ਨੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਡਿੱਗ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਡਾ. ਪਰੇਸ਼ਭਾਈ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਨੰਦ ਸਰਜੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਨੰਦ ਸਰਜੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਡਾ. ਨਰਿੰਦਰ ਸੰਗਵੀ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਡਾ. ਸੰਘਵੀ ਨੇ ਇਲਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਐਕਸ-ਰੇ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੁਢਲਾ ਇਲਾਜ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਸਟਰਲਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਡਾਇਗਨੈਸਟਿਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਟਰਲਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦਾ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਅਪਰੇਸ਼ਨ 4 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਸਟਰਲਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਖੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀੜ੍ਹਤ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਰੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਲਗਭਗ 8 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਸਟਰਲਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਰਿਹਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ 11 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

14. ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ, ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰਾਂ-ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਸਵਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸ ਨੇ ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ।

15. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਅੱਠਵੇਂ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8). ਇਸ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8) ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲੈਕਸੀ ਸਿਨੇਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਾਰ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸਪੀਡ ਬ੍ਰੇਕਰ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸਵਾਰ ਸਨ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਐਨਕਾਂ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਸਪੀਡ ਬ੍ਰੇਕਰ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਮੁੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ

ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਲੋਕ ਚੰਦਰੇਸ਼ ਨਗਰ ਸੁਸਾਇਟੀ ਵੱਲ ਭੱਜ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ ਸੀ ਜੋ ਪਿਸਤੌਲ ਜਾਂ ਰਿਵਾਲਵਰ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੈਕੇਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਤੋਂ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।

16. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਡਾ. ਪਰੇਸ਼ਭਾਈ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਡਾ. ਨਰਿੰਦਰ ਸੰਘਵੀ ਦੇ ਆਨੰਦ ਸਰਜੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਇਲਾਜ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪੁਲਿਸ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਲੈ ਲਈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਉੱਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥ ਸੱਚੇ ਸਨ।

17. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਡਾ. ਨਰਿੰਦਰ ਸੰਘਵੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਸਟਰਲਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਿਖਾਈ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ।

18. ਇਸ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 4 ਜਨਵਰੀ 2003 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘੀਕਾਂਤਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਚਪੜਾਸੀ ਨੇ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਾਹਰ ਲਗਭਗ 15 ਤੋਂ 20 ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਬੈਠਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੱਜ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮੁਸਤਕ @ਕਨੀਓ ਸੀ। ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੱਜ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

19. ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਫਿਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮੁਸਤਕ @ਕਨੀਓ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ।

20. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਵਾਹਨ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸਟੀਲ ਦੀ ਪੱਟੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਗੋਲੀ ਉਕਤ ਪੱਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਈ ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਟੁੱਟ ਗਏ। ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਬੋਰਡ ਜਿੱਥੇ ਸਪੀਕਰ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਬੈਲਟ ਅਤੇ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਕਾਰਪੇਟ ਵੀ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ।

21. ਇਸ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਲੰਮੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਅਡਿਗ ਰਹੇ। ਉਸ ਨੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਇੱਕ ਯਾਮਾਹਾ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਨੰਬਰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਦੂਜਾ ਦੋਸ਼ੀ) ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ (ਸਲੀਮ) ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

22. ਜਿਸ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ, ਪੰਚਾ ਗਵਾਹ, ਪ੍ਰਦੀਪ ਮੋਹਨਭਾਈ ਪਟੇਲ ਦੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਦਸਵੇਂ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। (ਪੀਡਬਲਯੂ -10). ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਹਥਿਆਰ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਸਨ।

23. ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਮੁਹੰਮਦਯੂਨਸ ਏ. ਮਨਸੂਰੀ ਨੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। (ਪੀਡਬਲਯੂ -11). ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

24. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਡਾ. ਨਰਿੰਦਰ ਪੀ. ਸੰਘਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਵਜੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੀੜਤ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ, ਟੈਸਟ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੱਟ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਬਿਹਤਰ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇ। 9 ਵੇਂ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-9) ਡਾ. ਅਨਿਲ ਬਾਂਸਲ, ਚੀਫ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਸਟਰਲਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੀੜਤ ਨੂੰ 3 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ ਤੇ ਸਟਰਲਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਨਬਜ਼, ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਆਦਿ। ਆਮ ਸਨ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦਾ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਕੱਢੀ ਗਈ। ਪੀੜਤਾ ਨੂੰ 11 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

25. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਿੰਟਿਡ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੱਟਾਂ

ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਗੋਲੀ ਗੰਭੀਰ ਦੱਸੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਲੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

26. 13ਵੇਂ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-13) ਡਾ. ਸ਼੍ਰੀਕਾਂਤ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 4 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਟੀਮ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਗੋਲੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਗੋਲੀ ਕਿਵੇਂ ਕੱਢੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੋਲੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ।

27. ਉਪਰੋਕਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ 3 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਸ਼ਾਮ 4:45 ਵਜੇ.' ਤੇ ਗਲੈਕਸੀ ਸਿਨੇਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪੈਥੋਲੋਜੀਕਲ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਕਾਰ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8) ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹਤ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗਲੈਕਸੀ ਸਿਨੇਮਾ ਨੇੜੇ ਸਪੀਡ ਬ੍ਰੇਕਰ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਤ ਕਾਰ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਜੋ ਕਾਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਸਵਾਰ ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹਤ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12)' ਤੇ ਪੁਆਇੰਟ ਬਲੈਂਕ ਰੇਂਜ 'ਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਰਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੋਵੇਂ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਹਨ।

28. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਪਰੋਕਤ 14 ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਤਹਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਬਚਾਅ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।

29. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਈ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿਰਫ ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8) ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹਤ ਸਨ। (ਪੀਡਬਲਯੂ -12). ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਿਰਫ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

30. ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪੰਚਾ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪੀੜ੍ਹਤ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8) ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

31. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਕਾਰ ਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਾਲੇ ਚਸ਼ਮੇ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾਃ-

“.....ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਸਾਈਕਲ ਉੱਤੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਾਲੇ ਐਨਕਾਂ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। (ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ)

.....ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 4/1/2003 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਲਬ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ 3.45 ਤੋਂ 4.00 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਚਪੜਾਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਾਹਰ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ, ਪਤਾ ਆਦਿ ਪੁੱਛਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਂ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਚਕਾਰ ਤੀਜੇ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ। ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮੁਸਤਕ ਉਰਫ ਕਨੀਓ ਦੱਸਿਆ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ (ਜੱਜ) ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। (ਮੁੱਖ ਜਾਂਚ)

".... ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ, ਮੈਂ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਰਫਤਾਰ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ, ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਸਾਡੀ ਕਾਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਘੁੰਮ ਕੇ ਖਰਾਬ ਸੜਕ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕਿਹਾ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਸਾਡੀ ਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਬਲਕਿ ਸਾਡੀ ਕਾਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ

" (ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ) ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਧਮਾਕੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਦਰੇਸ਼ ਨਗਰ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਸਭ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਝਪਕਦੇ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ....

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਦਰੇਸ਼ਨਗਰ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਵੇਖਿਆ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਸਾਡਾ ਵਾਹਨ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਿਅਸਤ ਸੜਕ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ

ਇਹ ਯਾਮਾਹਾ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਕਿ ਯਾਮਾਹਾ ਵਰਗਾ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਯਾਮਾਹਾ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ 'ਤੇ ਮੈਂ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਡਾ. ਪਰੇਸ਼ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜੈਦੀਪਭਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ' ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਵਰਣਨ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵੀਹ ਤੋਂ 25 ਸਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਗੈਪ ਜਾਂ ਐਨਕਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੂਖਮ ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ। (ਜਿਰਹਾ)

32. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਾਲੇ ਐਨਕਾਂ ਅਤੇ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਪਿੱਛੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ 40-50 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਪ੍ਰਤੀ ਘੰਟੇ ਦੀ ਰਫਤਾਰ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਅੱਖ ਦੇ ਝਪਕਦੇ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਦੀ ਗੋਲੀ ਸੁਣਦਿਆਂ ਮੋੜ ਲਿਆ ਸੀ।

33. ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ, ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਨੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

34. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀਡਬਲਯੂ-11, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਮੁਹੰਮਦਯੂਨਸ ਏ ਮਨਸੂਰੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਿੱਸੇਃ-

"ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 2/1/2003 ਨੂੰ 16.30 ਵਜੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾਮ, ਪਤਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ.....

ਮੁਸਤਾਕ @ਕਨੀਓ ਅਹਿਮਦ ਸ਼ੇਖ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ [ਇੰਦਰਾ ਬੈਨਰਜੀ, ਜੇ.]

..... ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚਪੜ੍ਹਾਸੀ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰੋਂ ਪੰਜ ਨਕਲੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕੇਸ ਦੇ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਇਕ ਹੋਰ ਚਪੜ੍ਹਾਸੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 16.35 ਵਜੇ ਆਏ ਸਨ।(ਮੁੱਖ ਜਾਂਚ)

..... ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪਰਦੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

.....ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੰਚਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡਮੀ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ, ਯਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 64 ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਤੋਂ 25 ਸਾਲ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਡਮੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ 27 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ

.....ਮੈਂ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਯਦੀ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਲੇ ਚਸ਼ਮੇ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਤੋਂ 25 ਸਾਲ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਸਵਾਰ ਨੇ ਕਾਲੀ ਜੈਕੇਟ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਜੀਨਸ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਸੀ। ਯਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-64 ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸਲੀਮ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਸੀ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੋਵੇਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਰਦੇ ਹੇਠ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਯਾਦਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਗਵਾਹ ਕਿਸ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਰਟ ਰੂਮ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਧ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਹਾਤੇ ਦੋਵਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜੇ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ

.....ਦੋਵੇਂ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਡਮੀ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ

ਡਮੀ ਦੀ ਉਮਰ, ਉਚਾਈ, ਦਿੱਖ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਕ ਡਮੀ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ

.....ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਡਮੀ ਨਾਲ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਚਪੜ੍ਹਾਸੀ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜੇ ਮੇਰੇ ਚਪੜ੍ਹਾਸੀ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ.....

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਪੰਚਨਾਮਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੰਚਨਾਮਾ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਹੈ।

35. ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੇ ਸਬੂਤ ਤੋਂ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਡਮੀਜ਼ ਨੂੰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ।

36. ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਦਰਮਿਆਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮੀ ਜਾਂ ਕਮੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

37. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜਾ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜਾ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠਾਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈਃ-

30. ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਸਾਹਸ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ, ਦਲੀਲਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ੰਕੇ ਹਨ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਯੋਗਤਾ ਹੈ ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਰੋਦਾ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸਨ।

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਹੋਰ ਯੋਗਤਾ ਹੈ. ਸੰਬੰਧਤ ਤਰੀਕਾਂ 'ਤੇ ਨਰੋਦਾ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 01.01.2003 ਅਤੇ 03.01.2003 ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ' ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-14 ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

38. ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੋਵੇਂ ਸਬੰਧਤ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ -12 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -8 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

39. ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈਃ-

"31. ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ. । ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਸਬੰਧਤ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੀ ਡਬਲਯੂ-12 ਅਤੇ ਪੀ ਡਬਲਯੂ-8 ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਆਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਇੱਕ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲਾ ਸਵਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਵਰਗਾ ਹਥਿਆਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਡਾ. ਜੈਦੀਪ ਪਟੇਲ' ਤੇ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਖਾਲੀ ਸੀਮਾ 'ਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ। ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। 65 ਅਤੇ 67 ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦਯੂਨਸ ਏ. ਮਨਸੂਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਪਕ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਾਰੇ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੇ ਕਰਾਸ ਜਾਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਸੰਚਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਦੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ. 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

40. ਅਸੀਂ ਅਰੋੜਾ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਟਿੱਪਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਨਸੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਸਬੂਤ' ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੌਰਾਨ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਵੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ।

41. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜਾ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਵੀ ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੰਚਾ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਲਤ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੁਕਸਦਾਰ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਕਬਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ 1 ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜਾ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੰਚਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-10) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜੋ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਹੀ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦੇਵੇ।

42. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਗੋਲੀ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਦੀ ਲੜੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਾ. ਸ਼੍ਰੀਕਾਂਤ (ਪੀਡਬਲਯੂ-13) ਨੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਡਾ. ਸ਼੍ਰੀਕਾਂਤ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ: "ਸਰਜਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਭੈਣ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਸੀ, ਭੈਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਥਾਈ ਨਰਸ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਢਿੱਲੀ ਗੋਲੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਡੀਕੋ-ਲੀਗਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਗੋਲੀ ਕੱਢੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਗੋਲੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਖੁਰਕ ਨਾ ਲੱਗੇ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਗੋਲੀ ਨੂੰ ਫ੍ਰੀ ਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ F.S.L ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਗੋਲੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। "(ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ @ਪੀਜੀ. 118-119)"

43. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ 14ਵੇਂ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-14) ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ 1 (2015) ਦੱਸਿਆ ਸੀ।

6. ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 623

".... ਅੱਜ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਟਰਲਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਗੋਲੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਸੀਲਬੰਦ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
(ਕਰਾਸ ਇਮਤਿਹਾਨ).

44. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਜ਼ਾ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹੀ ਗੋਲੀ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਜਾਂਚ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਲੱਭਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਚੁੱਕੇਃ-

"ਪੰਚਨਾਮਾ ਈਐਕਸਐੱਚ.82 ਨੂੰ ਫਿਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਕਲੀਨ ਚਿੱਟ ਦੇਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ. 1 ਅਤੇ 2 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ "

45. ਸਾਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ/ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਮਿੰਟ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਰਜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗੋਲੀ ਕੱਢਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਗੋਲੀ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਦੀ ਲੜੀ ਉੱਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਈ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਨਰਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਬੂਤ ਸਨ।

46. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਤੋਂ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਕਥਿਤ ਬਰਾਮਦਗੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-14) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਕੱਢੀ ਗਈ ਹੈਃ-

"..... 5/1/2003 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਮੁਸਤਕ ਅਹਿਮਦਭਾਈ ਸ਼ੇਖ ਨੇ ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੋ ਹੋਰ ਹਥਿਆਰ ਜੋ ਸ਼ਹਲਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ।...

ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਲਮ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੀਪ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਹਾਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਅੱਗੇ ਤੁਰਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਹਲਮ ਦਰਗਾਹ ਤੋਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਰੇਤ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਥੈਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ ਦਿਖਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪਿਸਤੌਲ ਅਤੇ ਤਮੰਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ।

ਪੰਚਨਾਮਾ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਪੰਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੀ ਇੱਕ ਚਿੱਟ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਅਤੇ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

47. ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਥਿਤ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਤੋਂ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-14, ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਕਥਿਤ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦੇ ਵਰਣਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-14 ਦੀ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੀਪ ਤੋਂ ਉਤਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ, ਇਹ ਤਿੰਨ ਮੋੜਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹਥਿਆਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਆਵਾਜਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਕਤ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

48. ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਘਰਾਂ, ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਗਲੀਆਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥਾ, ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਹੀ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਜਿੱਥੇ ਹਥਿਆਰ ਰੇਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ' ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ:-

"ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪੂਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ. 2 ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਪੰਚਨਾਮਾ ਈਐਕਸਐੱਚ.88 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਮੁਦੱਲ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਤੱਥ ਹੈ ਜੋ ਪੰਚਨਾਮਾ, ਮੁਦੱਲ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ' ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਪੰਚਨਾਮਾ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-10 ਪ੍ਰਦੀਪ ਮੋਹਨਭਾਈ ਪਟੇਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ. 2 ਦੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਪੰਚਨਾਮਾ ਈਐਕਸਐੱਚ.88 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੰਚ ਗਵਾਹ ਨੇ ਵੀ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਪਕ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

..... ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਟੈਂਕਿੰਗ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਜੋੜ਼ਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪਛਾਣ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਮੁਦੱਲ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। 49. ਉਸ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜ਼ਾ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ:-

1. ਸਲੀਮ ਅਖ਼ਤਰ @ਮੋਟਾ ਬਨਾਮ ਯੂ.ਪੀ[2] ਦਾ ਰਾਜ
2. ਬੋਧਰਾਜ @ਬੋਧਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਰਾਜ

50. ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਸੀ। ਇਹ ਹਥਿਆਰ ਸ਼ਾਹ ਆਲਮ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਰੇਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਟੇ ਗਏ ਸਨ।

51. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੋੜ਼ਾ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਮਕਸਦ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8) ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਨ।

52. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਹਿੰਦੂ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵੱਡੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਵੱਡੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥਾ ਕਾਰਨ ਤੀਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਇੱਕ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਰਾਸ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ 3.12.2002 ਨੂੰ 4.45 ਤੋਂ 5.00 ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਪੀੜ਼ਤ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਵੇਰੇ 4.45 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਗਲੈਕਸੀ ਸਿਨੇਮਾ ਦੇ ਨੇੜ਼ੇ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।

53. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਪੀੜ਼ਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਾਰ ਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਹਿਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਪੀਡਬਲਯੂ-10 ਨੇ ਰਿਕਵਰੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ

2. (2003) 5 ਐਸਸੀਸੀ 499 ਪੈਰਾ 9-12
3. (2002) 8 ਐਸਸੀਸੀ 45 ਪੈਰਾ 18

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਸੱਟ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਨਾਲ 114 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਛੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੱਤ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

54. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ' ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਤੀਜਾ ਦੋਸ਼ੀ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਤੀਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 114 ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਰਮਜ਼ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 (1) (ਬੀ) (ਏ) ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 135 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ।

55. ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 114 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ 6 ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ, ਅਸਲਾ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 (1) (ਬੀ) (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ 3 ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ ਬੰਬੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 135 (1) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ 6 ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਸਜ਼ਾ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੱਲਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਲੱਗ ਰੱਖਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

56. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆਃ

(i) ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਗੋਲੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਥਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।

(ii) ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਸੱਟਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਜਾਨਲੇਵਾ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ, ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਿੰਨ ਮੈਡੀਕਲ ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਟ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(iii) ਐੱਫ. ਐੱਸ. ਐੱਲ. (ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ) ਮਾਹਰ ਮੁਕੇਸ਼ ਐੱਨ. ਜੋਸ਼ੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 92 ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਪਰਾਧ ਹੋਇਆ ਸੀ।

(iv) ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 88) ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਹੋਈ।

(v) ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-14) ਵੱਲੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ।

(vi) 1 ਅਤੇ 3 ਜਨਵਰੀ 2003 ਨੂੰ ਆਯੋਜਿਤ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8) ਅਤੇ ਪੀੜਤ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਾਂ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਵੇਗਾ।

(vii) ਦੋਵੇਂ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਸਨ। ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਾ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਯਾਨੀ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪੀੜਤ' ਤੇ ਪੁਆਇੰਟ ਬਲੈਂਕ ਰੇਂਜ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਗਵਾਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਚੁੱਪ ਰਹੇ।

(viii) ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਕ੍ਰਾਸਐਕਸੈਮੀਨੇਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ।

(ix) ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-88 ਹੋਣ ਦਾ ਪੰਚਨਾਮਾ ਪ੍ਰਦੀਪ ਮੋਹਨਭਾਈ ਪਟੇਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-10) ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(x) ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਬੈਲਿਸਟਿਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ-92 ਅਤੇ ਐਫਐਸਐਲ ਮਾਹਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਗਈ ਗੋਲੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ 'ਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਹਥਿਆਰ ਤੋਂ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ।

57. ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਜੱਜ ਨੇ, ਸਾਡੀ ਮੰਨੀ ਗਈ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
58. ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੀ ਸੱਟ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਗੋਲੀ ਕੱਢਣਾ; ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਜਾਂਚ ਉੱਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਉੱਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ; ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ, ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8) ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹਤ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਛਾਣ; ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੰਚਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-10) ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਜਿਸ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਉੱਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
59. ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਤੀਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਇੱਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ 2006 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1145 ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ 2006 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 567 ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਸਿਰਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 114 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਤਹਿਤ 7 ਸਾਲ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ।
60. ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉੱਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅੰਕਿਤ ਗਿਆਨ ਅਪੀਲਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- **ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।**

Advocate Shifa Kler